

[Madsen Mygdal.]

Socialdemokratiets Agitation indhyllede Venstres økonomiske Politik for Vælgerne Øjne — jeg takker naturligvis den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, fordi han saa omsorgsfuldt tager sig af min Værdighed; han mener ikke, det er foreneligt med min Værdighed at pege paa, at man i Agitationen har fremstillet denne økonomiske Politik paa en ganske urigtig Maade overfor Vælgerne; jeg tror dog nok, det kan forenes med min Værdighed, og jeg beder det ærede Medlem ganske overlade til mig selv at varetage mine Interesser paa dette Omraade, jeg skal nok sige min Mening om den Sag, og saa kan det ærede Medlem fremkomme med sin Anskuelse — med en Agitationstaage af den Art kan man nok en Tid bedøve adskillige Vælgeres sunde Instinkter, men kun en Tid. Naar Bedøvelsen er overstaaet og Besindelsen vender tilbage, ligger Virkeligheden ikke, som Socialdemokratiet har fremstillet den. Og derfor tror jeg, at Socialdemokratiet midt i deres store Sejrglæde skulde mindes det gamle Ord: Fals slaar sin egen Herre paa Hals. Man kan for en Tid bilde Folk ind, at man ved Hjælp af Statskassens Pengemidler er i Stand til at fremtrylle paradisiske Tilstande, men naar Løfterne ikke indfries, fordi de simpelt hen ikke kan indfries, saa kommer Tilbageslaget, som kan være lige saa voldsomt, som Fremgangen var betydelig. Og jeg tror i Virkeligheden, Socialdemokratiet har Fornemmelsen af, at der er noget, der peger i den Retning. Der er adskillige Tegn, der tyder derpaa, navnlig fremgaar det af den store Omhu, ja, jeg kunde næsten sige nervøse Ivrighed, med hvilken Statsministeren har søgt at sikre sig Regeringens fortsatte Liv ved den intime Forbindelse, som nu er afsluttet mellem Socialdemokratiet og det radikale Parti. At det maa have kostet Socialdemokratiet ikke helt ringe Overvindelse at indrømme deres allierede den Hædersplads, de nu har faaet, og som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet med Rette fremhævede, det tillader jeg mig at anse for utvivlsomt. Naar man erindrer den Række nedsettende, ja, ligefrem haanende Udtalelsr, som fra Socialdemokratiets Side er fremsat om de Radikale lige op til den allernyeste Tid, saa kan det jo ikke have været helt behageligt for dette Parti at træffe den Sikkerhedsforanstaltning, som her er truffet. Den Maade, paa hvilken dette Samlingsarrangement er ført ud i Livet, er jo ogsaa et talende Vidnesbyrd om, at Socialdemokratiet har strakt sig meget langt her for at sikre sig mod den

Fare, som et Møde med Vælgerne paa et senere Tidspunkt kunde rumme.

Den Maade, paa hvilken Socialdemokratiet behandlede de Radikale i Efteraaret 1926, da det for enhver Pris gjaldt om at komme bort fra Regeringsmagten og Regeringsmagtens Ansvar, og derefter Partiets overstrømmende Velvillie nu i 1929, da det aabenbart gælder om at sætte sig til Rette paa en saadan Maade, at det kan være og holde længst muligt — disse to Ting staar jo til hinanden, som den mørke Nat staar til den lyse Dag. (*Vilhelm Rasmussen*: Ja, vi er gaaet ind til den lyse Dag). Men Forklaringen ligger maaske ogsaa deri, at i 1926 saa det hele mørkt og haabløst ud, men nu derimod, i Foraaret 1929, tegner Udsigterne sig — selv om det maaske nok er for stærkt, naar det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen afbryder mig og siger, at vi er gaaet ind til den lyse Dag — dog helt anderledes. Nu er der Lysning indenfor Erhvervslivet, nu er der en fast og sikker Økonomi i Stats-husholdningen, og nu er det derfor nok værd at sætte sig rigtig godt til Rette i Regerings-sædet. At Venstre og den afgaaede Regering nogen Sinde fra Socialdemokratiet og deres allierede skulde opnaa nogen Anerkendelse — i Ord i hvert Fald — af det Arbejde, de har udført, det har jeg aldrig turdet gøre mig Forventning om, men jeg noterer med Tilfredshed, at de i Gerning anerkender, at Forholdene i hvert Tilfælde nu er anderledes og bedre, end de var for 2½ Aar siden, da den første socialdemokratiske Regering forlod Regeringsbænkene, og at de i deres Gerning indrømmer, at nu er det godt igen at sidde paa Regeringsbænkene, nu gælder det blot om at vinde Tid, nu er der ikke noget, der haster, nu begynder vi med at forberede og overveje og lægge til Rette, nu gælder det, at vi har Tiden for os, og nu søger vi at sikre os paa bedst mulig Maade.

Hvor let og behageligt det intime Samarbejde, som er indledet her mellem Socialdemokratiet og de Radikale, vil blive, er det jo ikke godt at vide, og navnlig ikke, om det vil medføre den Stabilitet og Holdbarhed for Regeringsmagtens Bevarelse, som er Alliancens Hovedformaal. Det maa Fremtiden vise. Det sikreste vilde vel nok have været, om den højtærede Statsminister havde optaget alle de 16 Radikale Medlemmer i Ministeriet, men jeg forstaar jo nok, at det vilde have stillet alt for vidtgaende Krav med Hensyn til Ministeriernes Udstykning og Sagerne Omlægning, og jeg indrømmer, at man tilvisse i saa Henseende er gaaet saa vidt, som det kunde lade sig gøre, og vel